

raade kun skulde omfatte Tyendet under 18 Aar; thi i det allerførste af Udvalgets Møder blev dette af de to ærede Medlemmer sagt klart og bestemt. Naar de siden, da de saa, at denne Opfattelse ikke fandt nogen videre Tilslutning undtagen hos det ærede Medlem fra Skelskør (R. Andersen) og det ærede Medlem fra Holbæk, og at de som Følge deraf ikke havde nogen Udsigt til at faa Forslag i den Retning gennemført og fremdeles ikke saa noget Forsøg blive gjort af de to ærede Medlemmer, der indtog saa ledende Stillinger indenfor Udvalget, som henholdsvis Formand og Sekretær, paa at omforme Lovforslaget saaledes, at det gav denne Tanke Udtryk — naar de siden, som sagt, har arbejdet med paa at forbedre Lovforslaget saa meget som muligt, synes jeg, at man maa paaskønne dette.

Jeg vil dernæst gerne sige et Par Ord i Anledning af den højtærede Ministers Udtalelser om § 13. Saa vidt jeg forstod, ønskede Ministeren i Virkeligheden hellere at opretholde § 13 end at lade den gaa ud, og i den Henseende er jeg, som det fremgik af mine Udtalelser i Gaar, enig med den højtærede Minister. Ikke saaledes at forstaa, at jeg i og for sig ønsker at opretholde alle Enkeltheder, men jeg mener, at det er en absolut Vinding, at den Grundtanke, at der for de nye Bygningers Vedkommende bør være angivet bestemte Maal for Størrelsen af Tyendets Værelse, finder Udtryk i Lovforslaget. Jeg vil derfor endnu en Gang ogsaa under Henvisning til, at Ministeren i Virkeligheden deler denne Opfattelse, anbefale, at man stemmer imod det Ændringsforslag, som gaar ud paa at lade § 13 udgaa, og jeg vil foranlediget af det ærede Medlem fra Fredensborgs (Johan Knudsen) Udtalelser i saa Henseende sige, at jeg tilraader at stemme for det Ændringsforslag, som af dette ærede Medlem er stillet under Nr. 16, for dog i alt Fald at opnaa det, som for mig er det betydningsfuldeste, at vi bevarer disse Maalbestemmelser. Jeg vil ogsaa ganske specielt opfordre det socialdemokratiske Mindretal til at stemme derfor.

Dernæst vil jeg gerne udtale min Tilfredshed med den højtærede Ministers Udtalelser om Ændringsforslaget til § 14 angaaende Udbetalingen af Løn. Jeg kan ikke se rettere, end at Lovforslaget her bestemmer det rette. Det skifter Sol og Vind lige mellem de forskellige Parter, og jeg synes derfor, dets Regel er overordentlig meget bedre end de forskellige Ændringsforslags Bestemmelser. Efter at den højtærede Minister har udtalt sig, som

han gjorde, nærer jeg ogsaa nogen Forventning om, at det skal lykkes at bevare Paragraffen i den Skikkelse, den har fra Ministerens Haand.

I Anledning af vort Ændringsforslag Nr. 25 spurgte den højtærede Minister, hvorledes det kan lade sig gøre at føre Bevis for, at der er rettet en saadan Opfordring til Tyendet om selv at forsikre sit Indbo. Jeg maa sige, at for de Tyendeforholds Vedkommende, som er indgaaede paa længere Tid, et halvt Aar eller derover, vil det være overordentlig let for den Husbond, som ønsker at gøre Brug af den Ret, vi her giver ham, at tilvejebringe det fornødne Bevis for, at han har rettet en saadan Opfordring. Det er, som jeg sagde i Gaar, ikke vor Hensigt med dette Ændringsforslag at spare Husbonden for den Smule Merudgift, men vi ønsker, at den opdragende Betydning, det har, at den tjenende fra Ungdommen af vænnes til at sørge for sine egne Anliggender, kan komme til at gøre sig gældende.

Den højtærede Minister udtalte, at han af forskellige Grunde ikke kunde modtage den sidste Del af Ændringsforslag Nr. 26. Nu har, saa vidt jeg husker, den ærede Ordfører (N. C. Jensen) erkendt, at der maaske maatte foretages en Omredaktion af dette Ændringsforslag. Men Hovedgrunden til, at den højtærede Minister modsatte sig det, er, at det vil drage Mennesker ind under Ulykkesforsikringslovene, som ikke allerede findes der; det er ganske rigtigt, det har vi ogsaa i Udvalget været opmærksom paa. Hvis det virkelig ikke er muligt — hvad jeg ikke er i Stand til at overse — ved en saadan Tilføjelse til denne Paragraf at faa det Misforhold rettet, at der kan være tjenende, som staar i et saadant Forhold til deres Husbond, at de ikke i Henhold til Ulykkesforsikringslovene er indbefattede under Ulykkesforsikringen, vil jeg meget henstille til den højtærede Justitsminister, at han vil medvirke til at foretage en Ændring i saa Henseende i disse Love.

Angaaende vort Ændringsforslag Nr. 28 til § 23 siger Ministeren, at en Ordning som den, vi foreslaar, ikke er heldig, thi man bør under saadanne Forhold hjælpe hinanden. Den Betragtning deler jeg, men det er ogsaa det, vi giver Udtryk i vort Ændringsforslag. Thi vi erkender, at der kan opstaa Forhold — f. Eks. at en Medtjener bliver syg —, som nødvendiggør, at Husbonden maa kunne sætte Tyendet til andet Arbejde, end det er antaget til. Men lige saa rimeligt som dette er, lige saa nødvendigt er det, at der sættes en vis Grænse,